

ת"פ 18108/02/15 - פרקליטות מחוז דרום שלוחת לכיש נגד קובי טייאר, קדימה א.ט. עבודות חקלאות ובנין בע"מ, איה - טיב (1998) בע"מ

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 18108-02-15 פרקליטות מחוז דרום שלוחת לכיש נ' טייאר ואח'
בפני כבוד השופט בכיר חיים נחמיאס

בעניין: פרקליטות מחוז דרום שלוחת לכיש

המאשימה

נגד

1. קובי טייאר
2. קדימה א.ט. עבודות חקלאות ובנין בע"מ
3. איה - טיב (1998) בע"מ

הנאשמים

הכרעת דין

הגיעה העת להכריע הדין בתיק ישן נושן זה המתייחס לשנים 2008-2012, שכתב האישום בו הוגש בתחילת שנת 2015.

עבר השתלשלויות רבות בין מותבים שונים, הפרוטוקולים מדברים בעד עצמם.

משהועבר התיק לטיפול, במחצית שנת 2017, נתתי לו עדיפות ויצאתי מגדרי לקדמו ולסיימו.

נקבעו עשרות ישיבות הוכחות, הפרוטוקולים מדברים בעד עצמם.

כתב האישום

כתב האישום מתייחס לשלושה נאשמים.

על פי האישום הראשון, המתייחס לשנת המס 2008, עסק הנאשם 1 באמצעות הנאשמת 3 באספקת שרותי כח אדם מסוג שמירה וניקיון וכן בעבודות בניין לרבות באספקת שרותי כח אדם בעבודות בניין. היה גם הבעלים והמנהל של נאשמת 3. נטען נגד נאשם 1 שהכניס לספרייה של נאשמת 3 חשבוניות מס פיקטיביות של חברה פרטית ס.ח.א. ניו סטאר בע"מ, בידיעה שאין מאחוריהן עסקה ו/או שרות. הכל כמפורט בטבלה בעמ' 2 לכתב האישום, המדבר על חמש חשבוניות בסכום כולל ללא מע"מ בסך 822,100 ₪, סכום מע"מ תשומות כולל בסך 127,425 ₪. הסכום הכולל של החשבוניות הפיקטיביות הינו 949,525 ₪.

עמוד 1

עוד נטען כי הנאשם 1 מסר את החשבוניות הפיקטיביות המפורטות בטבלה לידי מייצגו מרק זיסמן, כאשר חשבוניות פיקטיביות אלו קוזזו כתשומות נאשמת מס' 3 והמע"מ בגין נדרש במהלך שנת 2008.

על כל אלו יוחסו לנאשמים 1 ו-3 שלוש עבירות: ניכוי מס תשומות שלא כדין בניגוד לסעיף 117 ב (5) לחוק מע"מ; ניהול פנקסי חשבונות כוזבים לפי סעיף 117 ב (6) לחוק מע"מ וניהול פנקסי חשבונות כוזבים בניגוד לסעיף 220 (4) לפקודת מס הכנסה.

האישומים השני השלישי והרביעי מיוחסים לנאשמים 1 ו-2.

נטען כנגד נאשם 1, שבשנות המס 2010, 2011 ו-2012 עסק באמצעות נאשמת 2 באספקת שרותי כח אדם מסוג שמירה וניקיון וכן בעבודות בניין לרבות באספקת בשרותי כח אדם בעבודות בניין. היה בעל המניות המרכזי והמנהל של נאשמת 2. הנאשמים 1 ו-2 היו חייבים להגיש לפקיד השומה דין וחשבון על הכנסותיהם בכל שנת מס, אף לנהל פנקסי חשבונות בהתאם להוראות החוק. נטען כי שיטת הנאשם 1 באמצעות נאשמת 2 להתחמקות מתשלום מס הכנסה, היתה על דרך השמטת מקורות הכנסה בשלמות, בהעדר דיווח והגשת דין וחשבון לרשויות מס הכנסה במשך שלוש שנות מס רצופות. סך הכל העלמת ההכנסות על ידי נאשמים 1 ו-2 הסתכמה בסך של 17,293,692 ₪ (ללא מע"מ).

על פי האישום השני נטען כנגד הנאשמות 1 ו-2 שלא הגישו דין וחשבון לשנת המס 2010, ולא דיווחו לרשויות המס על הכנסות בסך 5,001,672 ₪. נטען נגדם כי במעשיהם אלו ללא סיבה מספקת וללא הצדק סביר, לא הגישו דין וחשבון לשנת המס 2010 וכן במזיד ובכוונה להתחמק ממס פעלו במרמה, עורמה ותחבולה בכך שהסוו מקור הכנסה בשלמותו מרשויות המס.

על אלו יוחסו להם באישום זה שתי עבירות: אי הגשת דין וחשבון במועד בניגוד לסעיף 216 (4) לפקודת מס הכנסה; מרמה, עורמה ותחבולה בניגוד לסעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה.

על פי האישום השלישי נטען כנגד הנאשמות 1 ו-2 שלא הגישו דין וחשבון לשנת המס 2011, ולא דיווחו לרשויות המס על הכנסות בסך 7,883,395 ₪. נטען נגדם כי במעשיהם אלו ללא סיבה מספקת וללא הצדק סביר לא הגישו דין וחשבון לשנת המס 2011 וכן במזיד ובכוונה להתחמק ממס פעלו במרמה, עורמה ותחבולה בכך שהסוו מקור הכנסה בשלמותו מרשויות המס.

על אלו יוחסו להם באישום זה שתי עבירות: אי הגשת דין וחשבון במועד בניגוד לסעיף 216 (4) לפקודת מס הכנסה; מרמה, עורמה ותחבולה בניגוד לסעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה.

על פי האישום הרביעי נטען כנגד הנאשמות 1 ו-2 שלא הגישו דין וחשבון לשנת המס 2012, ולא דיווחו לרשויות המס על הכנסות בסך 4,408,625 ₪. נטען נגדם כי במעשיהם אלו ללא סיבה מספקת וללא הצדק סביר לא הגישו דין וחשבון לשנת המס 2012 וכן במזיד ובכוונה להתחמק ממס פעלו במרמה, עורמה ותחבולה בכך שהסוו מקור הכנסה בשלמותו מרשויות המס.

על אלו יוחסו להם באישום זה שתי עבירות: אי הגשת דין וחשבון במועד בניגוד לסעיף 216 (4) לפקודת מס הכנסה;

מרמה, עורמה ותחבולה בניגוד לסעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה.

כל הנאשמים היו מיוצגים בתיק זה על ידי עו"ד אסל ישראל המלומד.

המענה לכתב האישום

בישיבה מיום 6/6/2016 בפני כב' השופטת שרה חביב בבימ"ש השלום באשדוד, נשמע מענה ענייני ומפורט מטעם ההגנה. הסיגור פרט (בעמ' 9, שורה 6 ואילך לפרוטוקול) בפרוטרוט את התייחסותו לכתב האישום, הכל כמובא שם.

בקצירת האומר יאמר, שהודה הנאשם 1 שהיה הבעלים והמנהל של נאשמת 3, אך טען שעסק באמצעותה לא רק במה שמפורט בכתב האישום, אלא גם בעיסוקים נוספים. הוא היה בעל עניין בחברה. כפר מכל וכל שהכניס לספריה של הנאשמת חשבונות מס פיקטיביות וככל שהוא מסרן למייצגו, לא ידע, לא חשב ולא תאר לעצמו כי המדובר בחשבונות פיקטיביות. כפר מכל וכל בכל שלוש העבירות שיוחסו לו באישום הראשון.

באשר ליתר האישומים הודה שאמנם עסק באמצעות נאשמת 2, אך לא רק באספקת שרותי כח אדם כפי שנטען בכתב האישום. הודה שהיה בעל המניות והמנהל של נאשמת 2. שהיו חייבים להגיש לפקיד שומה דוחות שנתיים ולנהל פנקסי חשבונות. כפר שהתחמק מתשלום מס הכנסה. לא כפר שהדוחות השנתיים למס הכנסה אמנם לא הוגשו במועד, ברמה הטכנית או הבסיסית. היתה כפירה בכך שנהג במרמה ובתחבולה. לשאלת ביהמ"ש הודה בפה מלא "טרם הוגשו הדוחות" (עמ' 9, שורה 29).

כאמור, התיק התגלגל בין מותבים שונים ובבתי משפט שונים, גם התקיימו הליכי גישור - שנכשלו.

בפני התקיימו כמה ישיבות הוכחות, רובן בהקלטת הדיונים (מאחר ומספור העמודים איננו רציף, אתייחס בהפניה לפרוטוקול, הן לתאריך הישיבה והן לעמוד ולשורה שבהם המדובר).

פרשת המאשימה

פרשת המאשימה החלה להישמע בישיבה מיום 12/6/2018.

עד התביעה הראשון סרג'י גוסליצר, חוקר ביחידת יהלום, היחידה הארצית לחקירות ומאבק בפשיעה כלכלית, משמש כחוקר בה משנת 2011 וריכז בתור חוקר את החקירה בתיק זה משנת 2014.

גבה את אמרת הנאשם לאחר אזהרה (ת/1 מיום 26/11/2012) בתחנת אשקלון. הנחקר שמר בה על זכות השתיקה לגבי שאלות לא מעטות ואף סרב לחתום עליה. הסביר העד מדוע מצוין כי השוטר עוזי קטני הוא שלכאורה גבה את האמרה.

באמצעותו גם הוגש דו"ח הפעולה (ת/2), המדבר בעד עצמו. הסביר כי מאחר ואצל החברות הנאשמות 2 ו-3 לא נמצאו ספרי חשבונות, הגיע אל התיעוד החשבוני שדו"ח הפעולה מדבר עליו מהלקוחות של החברות ששם היו

חשבוניות.

גם הוגש החומר הראייתי (ת/3) אשר שימשו את העד להכנת המסמך ת/2.

הוגשו גם מסמכים נוספים: ת/4-ת/12.

אישר העד כי הנאשם 1 עד שנת 2007 התנהל בענף סופרמרקט, אך לא היה פעיל משנת 2007 (עמ' 36, שורה 14).

המסמך ת/13 התקבל בכפוף להסתייגות הסניגור ובהתאם להחלטתי (עמ' 39, שורה 11 ואילך).

העד נשאל על ידי ביהמ"ש במה החשבוניות היו פיקטיביות לשיטתו (עמ' 43, שורה 20 ואילך).

נחקר נגדית על ידי הסניגור (עמ' 46, שורה 2 ואילך). על דרך חקירת הנאשם באזהרה בתחנת המשטרה (עמ' 47 ואילך). התרכז במיוחד לגבי החשבוניות ת/14 (א) שפרטיה "מזרק 123 מחטים" בסכום של 120,000 ₪ ללא מע"מ (עמ' 51 ואילך).

העיד העד רק בשנת 2018 (מקץ שש שנים לאחר חקירתו את התיק) וזאת על פי מיטב זכרונו אותה עת (עמ' 53). בצדק הסניגור העיר שאין זה מן העניין אם שמע דברים במשרד החקירות (עמ' 53, שורה 11) בבחינת עדות שמיעה.

לשאלות ביהמ"ש הודה העד בפה מלא שאינו זוכר אם ביצע בדיקה מה מהות המזרק הנזכר בחשבונית ת/14. בדיקה שהתחייבה בנסיבות העניין, שהרי לכאורה מה למזרקים ומחטים ולחברת בניה (עמ' 54, שורה 14 ואילך), וכן לשאלות הסניגור (עמ' 56, שורה 13 ואילך). במיוחד לשאלת הסניגור שגרסת הנאשם היתה שלא רק בדק במי המדובר, אלא גם בדק וקיבל אישור ניכוי מס במקור (עמ' 58, שורה 1 ואילך).

העד גם שלא יכל לזכור אם בדיקתו את החשבונית ת/14 שהיתה חשודה כפיקטיבית, הסתכמה רק בחקירתו של עד התביעה 20 לרשימת עדי התביעה ג'ובראן סאמר (עמ' 58, שורה 14).

בא כח המאשימה לא נח ולא שקט ולא שחרר את העד קודם שעמד על חקירתו החוזרת (עמ' 64, שורה 24).

פרשת המאשימה נמשכה בישיבה מיום 19/6/2018.

עדת התביעה מס' 2 גב' אילנה וולוביק, שימשה מנהלת חשבונות בחברת אלון פוליבוט. העידה על ההיכרות בינה לבין הנאשמים 1 ו-2. לאחר שקנו מגרש באשקלון בשנת 2009 ביצעו עליו עבודות בנייה ונאשמת 2 סיפקה להם שרות בנייה של עבודות הבטון והקירות. התשלום נעשה בשיקים בלבד לנאשמת 2. היה גם קיזוז תמורת קניות של הנאשמת 2, מהחברה בה עבדה.

עדוּתה הראשית היתה קצרה.

בחקירתה הנגדית לשאלות הסניגור, אישרה שלא הרגישה שום דבר חריג בעבודתה של נאשמת 2, העבודות בוצעו

הלכה למעשה. מנכ"ל החברה בה עבדה, חתם על השיק אותו הכינה לחתימתו והשיק נמסר למוטבו.

עד התביעה 3, מוסא אבו אלקיאן, עסק בזמנו בחברת בנייה ובחברת כח אדם. במסגרת עבודתו יצא לו להכיר את הנאשם 1, שהיה מספק להם עובדים לחברת הבנייה וגם קבלנים. שילם להם מה שהגיע בהמחאות (עמ' 31, שורה 10). הודה על האמת שאיננו זוכר במדויק מה שארע שבע שנים קודם למסירת עדותו בביהמ"ש. גם לאחר שרענן את זכרונו יכל לומר שקיבל חשבוניות מנאשם 1 רק ביחס לנאשמת 2.

בחקירתו הנגדית אישר במפורש כי הנאשם 1 היה בן אדם מאוד טוב והעבודה עם נאשמת 2 "היתה בסדר".

עד התביעה 4, שמואל ניסים העיד על עצמו שהוא עוסק בנדל"ן. הסביר את הקשר שלו אל נאשמת 3. חברה זו נוסדה בשנת 1998, נרכשה בזמנו על ידי אחד בשם שמעון תורג'מן. חושב שהפעיל המרכזי בקרית גת, משנת 1998 ועד לשנת 2004. בשנה זו עברה קושי. הכיר את נאשם 1 במסגרת עבודתו בפרויקטים של בנייה (עמ' 25, שורה 22). בשנת 2007 עברה החברה לבעלותו של נאשם 1.

בתשובה לשאלות הסניגור אישר העד כי כאב לו עד מאוד לשמוע, כי בזמנו הנאשם 1 נעצר בהקשר לתיק זה והבין שנפל קשה מאוד לעולם הסמים. ידע העד שמצבו הכלכלי קשה, אף ניסה לעזור לו לצאת מעולם הסמים (עמ' 37, שורה 15). שידלו ללכת לטיפול גמילה.

עד התביעה 5, כהן צבי, איש עסקים, נתבקש להעיד על הפעילות העסקית בין החברה שלו לנאשמת 1. הסביר כי פעילותו בחברה שלו היה לחתום על המחאות כמורשה חתימה לא ברמה של התפעול היום יומי. היה "חותם בלנקו" על שיקים לספקים (עמ' 42, שורה 14). נתן אמון מלא בשותפו לעסקים.

לסניגור לא היתה חקירה נגדית לזה העד.

בישיבה מיום 26/6/2018 לא התייצב הנאשם מסיבה רפואית.

לא היתה התנגדות מצד הסניגור להגשת אמרה נוספת שנגבתה מהנאשם (ת/15) וכן מסמכים נוספים (ת/16-ת/19).

העדים שזמנו לדין לא העידו מחמת העדר הנאשם.

עד התביעה מס' 6, זיאדלה סאקר, העיד בתאריך 17/7/2018 (עמ' 35 ואילך לפרוטוקול). בעליה של חברת מוקד ארז שהיה לה קשר עסקי עם נאשמת מס' 2, כשבע שנים בטרם עדותו בביהמ"ש וזאת למשך שלושה חודשים בלבד. משהוצגו לו חשבוניות ת/21 (א-ג) לא יכל להשיב בצורה וודאית למרבית השאלות וחזר ואמר "לא זוכר, לא יודע". אישר שהיו עסקאות בין החברות, אך לא יכול להגיד בוודאות איזה עסקה (עמ' 38, שורה 14).

ב"כ המאשימה ביקש לרענן זכרונו של העד בנקודה זו ואפשרתי לו הדבר (עמ' 41, שורה 10 ואילך).

בחקירתו הנגדית, אישר העד לשאלות הסניגור שבשלב מסוים היה צריך דחוף עובדים ואחד בשם אחמד סמריה הביא את העובדים ומסר לו את החשבוניות תמורות השיק שקיבל ממנו.

הסניגור הסביר לעד שהוא היה בסדר גמור. לפי שאותו אחמד סמריה התחזה לחברה נאשמת 2 ומסר לעד חשבוניות מחברה זו כביכול, אך העסקה ביניהם היתה אמיתית לחלוטין ואותו אחד (סמריה) רימה את העד (עמ' 52, שורה 23). העד אישר זאת. העד גם אישר את חתימתו של אותו אחד סמריה (עמ' 56, שורה 1 ואילך) והאחרון הביא לו את ההסכם עם נאשמת 2, את הניירת והמסמכים. את כל אלו העד המציא לחוקר (עמ' 58, שורה 1 ואילך).

הסניגור גם ביקש להגיש את הודעתו של העד בחקירה. ב"כ המאשימה לא התנגד (נתקבלה וסומנה נ/1 והיא מדברת בעד עצמה).

עד התביעה מס' 7, מארק זיסמן, העיד אף הוא בישיבה זו.

בהסכמת באי כח הצדדים הוגשו הודעותיו במשטרה ת/22-23 המדברות בעד עצמן. עד זה מנהל משרד שעוסק גם בראיית חשבון וגם בהנהלת חשבונות כמפורט בהודעותיו.

עד התביעה מס' 8, יורם סיגמן, העיד בישיבה מיום 20/11/2018 (מורה על תיקון הפרוטוקול המתוכנן בדיון שהוקלט באותו יום, שבטעות נרשם בו תאריך 25/11/2018). המדובר בחוקר מכס ומע"מ ותיק. אמרתו של הנאשם ת/24 (מיום 17/12/2009) שהוגשה ללא התנגדות הסניגור. בחקירתו הנגדית נשאל לגבי חקירתו את הנאשם סביב חשבוניות מסוימות שהוצגו לו בחקירתו. העד לא יכל להשיב לשאלת הסניגור לפי שהנאשם קנה את החברה המדוברת בסוף שנת 2007, האם החקירה נגעה לשנות המס ולדיווחי המס לפני הרכישה או אחרי הרכישה של החברה (עמ' 39, שורה 17 ואילך).

עד התביעה מס' 9, אברהם בוחניק, רואה חשבון במקצועו. העיד על עניינים שמאז שארעו חלפו 6, 7 ואף 8 שנים, לכן לטענתו לא יכל לזכור דברים במדויק. העיד שהיו לו 400 קליינטים אותה תקופה (עמ' 40, שורה 18). כאשר נשאל על ידי ב"כ המאשימה בעדות ראשית מה הסיבות שבעטיין החליט הנאשם 1 "לעזוב אותו" (לאמור - את שרותי ראיית החשבון של משרדו), אמר כי הסיבה העיקרית היה השכר שדרש (הנאשם טען שהוא גובה שכר גבוה יותר מאחרים) וסיבה נוספת היתה, שביקש מלקוחותיו לא להגיע ברגע האחרון בתאריכים 14 ו-15 לחודש, דהיינו בימים האחרונים להגשת הדוחות למע"מ, אלא בתחילת החודש. הנאשם לא עמד בבקשתו זו של העד. לפיכך אמר העד לנאשם שיחפש לו רואה חשבון אחר. כך עשה "בלי מלחמות" (עמ' 43, שורה 4 ואילך).

ב"כ המאשימה לא נח ולא שקט עד שביקש לרענן את זכרונו של העד (עמ' 45, שורה 10 ואילך). לשאלת ביהמ"ש העיד העד במפורש, שלא היתה שום בעיה מבחינת ניהול הספרים מבחינת הנאשם (עמ' 46, שורה 5).

אמנם בשולי עדותו הראשית ב"כ המאשימה אמר לעד שהוא לכאורה אמר לנאשם שרוצה לפעול כחוק (עמ' 47, שורה 10), אולם מיד בפתח החקירה הנגדית הובהר על ידי העד חד משמעית, שנאשם 1 לא רצה הכשר של העד לניהול לא חוקי של הספרים (עמ' 47, שורה 20). כך עולה בבירור גם מהמשך חקירתו הנגדית של עד זה.

עד התביעה מס' 10, עוזי קטני, חוקר משטרה גבה את הודעת הנאשם כחשוד ת/25 ביום 26/11/2012 (שזהה לחלוטין לת/1 שהוגשה עוד בתחילת המשפט).

למעשה שימש רק כקלדן כי החקירה נוהלה על ידי סרג'י (עד התביעה 1, שהוזכר כבר דלעיל).

בחקירתו הנגדית אישר כי אותה עת היה הנאשם עצור בכלל בתיק סמים (עמ' 53, שורה 6).

עד התביעה חיים דמרי, אמנם הגיע למסירת עדות ביום 30/4/2019. כעולה משיבת אותו יום (עמ' 42, שורה 19 ואילך) העד לא חש בטוב וב"כ המאשימה ויתר על העדתו ואף הכריז "אלו עדיו" (עמ' 39, שורה 20).

פרשת ההגנה

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם והוא לבדו בישיבה מיום 21/5/2019.

עדותו הראשית היתה קצרה למדי (עמודים 1-4).

הנאשם הודה כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבד עם חברות אלו הנאשמות 2 ו-3 גם בבנייה וגם בכוח אדם. היה עצור אותה תקופה בתיק סמים ואף נדון בגינו לעונש מאסר בגינו. הסביר שהגיש דוחות למע"מ שאף שולמו ובשלב מסוים היו דוחות אפס כי לא עבדו באותה תקופה מאחר שנעצר ונאסר בתיק הסמים לתקופה של שנה וחצי.

נחקר חקירה נגדית ארוכה ומפורטת (עמ' 4-50) המדברים בעד עצמם. השיב לכל שאלה שנשאל על ידי ב"כ המאשימה. לא התחמק משום שאלה. הגם שעל חלק מהדברים השיב כי איננו זוכר, לא ניתן לזקוף זאת לחובתו בהתחשב במספר השנים שחלף מאז, שגם זיכרונם של מי מעדי התביעה לא עמד לכולם בשל חלוף השנים.

טען שנשרף לו רכב בשלב מסוים וחלק מהספרים היו ברכב. אך הודה בפה מלא כי לא כל החומר נשרף (עמ' 6, שורה 31). נדרש לתת הסברים לגרסאות השונות שמסר. במקום אחד אמר כי הספרים נשרפו ויכול להיות שהם אצל עורך דין, מקום אחר שהם קיימים ונמצאים. אין חולק כי הנאשם לא הביא שום אישור כי אמנם רכבו נשרף.

בשלב מסוים טען, נכנסו החברות לקשיים ואף חשבון הבנק הוגבל (עמ' 8, שורה 33 ואילך). אישר גם כי לגבי החומר שהוא טוען שנשרף ברכבו יש גיבויים בדרך כלל אצל רואה החשבון (עמ' 12, שורה 17). לטענתו ביקש אותם מרואה החשבון, אך לא קיבלם (שם, שורה 26). בשלב מסוים שינה ואמר כי החומר שנשרף ברכב היה של נאשמת 3 ואילו החומר של נאשמת 2 קיים (עמ' 15, שורה 13).

הדגיש כי נאשמת 1 היתה עוסקת גם בסופרמרקטים אותם רכש בזמנו (עמ' 17, שורה 18) וכי בשלב מסוים קיבל ציודים, בין היתר, מיני מזרקים של מילוי נקניקיות אותם מכר לניסים (עמ' 18, שורה 15 ואילך). טען כי עד שנת 2010 דיווח ושילם כשורה לשלטונות המס, אלא שבשנת 2010 נפל לסמים ואז כבר המצב לא היה בשליטתו (עמ' 28, שורה 25 ואילך).

כאשר אומת עם מחזור עסקאות בכל שנות המס שבהן המדובר בסכום כולל של 17 מיליון שקל השיב כי מתוך מחזור של 17 מיליון שקל יש רווח כללי של 5% בלבד ולדבריו, זאת דווח למע"מ (עמ' 37, שורה 8). אישר בפה מלא כי את הדוחות השנתיים לא הגיש למס הכנסה בשל הסיבות שמנה, אולם את הדוחות החודשיים למע"מ הוא כן הגיש ומשקפות הן את מחזור עסקיו (עמ' 40, שורה 20 ואילך).

לשאלת ב"כ המאשימה שהטיח בו שאמר בחקירתו שהגיש את הדוחות ועובדתית הם לא הוגשו, הודה הנאשם בפה מלא שאיננו זוכר (עמ' 48, שורה 10).

עד כאן פרשת ההגנה.

באי כח הצדדים המלומדים סיכמו בעל פה את טיעוניהם בישיבה מיום 2/1/2020.

סיכומי המאשימה

סיכומי המאשימה היו ארוכים למדי והשתרעו על עמודים 48-76. בתמצית טענת ב"כ המאשימה שיש להרשיע את הנאשם 1, שהיתה לו הכוונה הפלילית הנדרשת להתחמק ממס בניגוד לסעיף 220 לפקודה. הדגיש את הסכומים הגבוהים שבהם המדובר. את העובדה שכל הסכום הושמט ולא הוצהר ממנו דבר לשלטונות מס הכנסה. טען שרואה החשבון הפסיק לעבוד עם הנאשם לאחר שדרש מהנאשם לקיים את חוקי המס (עמ' 50, שורה 20). טען שגרסת הנאשם כבושה לגבי המזרקים נשוא חשבונית (ת/28) שהינה חשבונית פיקטיבית. טען שהמדובר בראיות נסיבתיות. טען שאין להאמין לנאשם שרכבו נשרף ובו חלק מהחומר החשבונאי, לפי שלא הביא לכך שום ראיה.

הגיש אף נקודות להדגשה (ת/27) המדברים בעד עצמם. גם בהם ציין כי יריעת המחלוקת המרכזית בתיק הינה קיומו של היסוד הנפשי בניגוד לסעיף 220 לפקודה.

טען שהראיות הנסיבתיות המרכזיות הינן:

1. סכום המחזור הגדול והעצום של כ-20 מיליון שקל בקרוב.
2. שכל הסכום הושמט ולא הוצהר ממנו דבר ולו אחוז אחד.
3. תימוכין ביקש למצוא בגרסאות חיצוניות, דוגמת עדותו של רואה החשבון שלטענת המאשימה העמיד את נאשם 1 על חובתו לקיים את חוקי המס ככתבם וכלשונם.
4. העדר זיקה בין תחום עיסוקי המוצרים של נאשמת 3 לבין החשבונית מס' 0329 שעניינה מזרקים.
5. שהנאשם 1 לא חדל מהעלמת הכנסותיו מידי שנה בשנה במקטע זמן ארוך.
6. שהנאשם 1 ביחס לנאשמת 2 בחר לדווח למע"מ, אך לא לדווח לשלטונות המס.

נטען כי המדובר במיסים שונים עם תכלית שונה.

7. שהנאשם 1 ידוע ידע לעבוד עם חברות והיה מלווה עם איש מקצוע רואה חשבון שהעזיבוהו משבחר שלא לקיים את חוקי המס.
8. צרוף הדברים של אי הגשת הדוחות במשך שנות מס רצופות וצרוף השמטת מקור ההכנסות בשלמותם, בנוסף לאי ניהול ספרי החשבונות, תומך בקיומו של היסוד הנפשי בניגוד לסעיף 220.
9. הנאשם היווה הדמות היחידה והבלעדית ביחס לנאשמות 2 ו-3 וכל פעולותיהן נעשו וקודמו על ידי נאשם 1.
10. נטען שהוכח שחשבונית מס 0329 לדוגמא הינה חשבונית פיקטיבית.

יצוין שב"כ המאשימה בתום הדיון אותו יום, ביקש לאפשר לו להשלים את סיכומיו בכתב (עמ' 76, שורה 5). אפשרתי לו לעשות כן (בהחלטתי מעמ' 81, שורה 19). אולם לא חלפו ימים רבים ובתאריך 5/1/2020 הודיע ב"כ המאשימה כי "המאשימה מתכבדת להודיע לביהמ"ש הנכבד כי לאחר בחינה מחודשת של הדברים, אין ברצונה להוסיף טיעונים בכתב הנוספים לטיעונים בעל פה כפי שנטענו במהלך הדיון ביום 2/1/2019" (צריך להיות כמובן 2020).

סיכומי ההגנה

סיכומי ההגנה משתרעים על עמודים 76-81 לפרוטוקול.

הסניגור המלומד מיקד את טיעונו, בצדק, ביריעת המחלוקת בתיק זה, כפי שהעמידה בזמנו בישיבת המענה הזכורה לטוב ושלאורה נשמעו כל הטענות בתיק זה.

טען כי כל עניין החשבוניות הפקטיביות נטען על ידי המאשימה על בסיס החשבונית ת/14 שעניינה מזרקים, שכן לכאורה מה לה לנאשמת 2 ולמזרקים לאור פעילותה העסקית. הפנה לא פחות ולא יותר לעדויותיהם של עדי התביעה שהעידו בתיק זה, עד התביעה מס' 4 וגם לעד התביעה מס' 6.

הסניגור לא התכחש שהנאשם, בחלק מחקירתו על ידי רשות המס בחר לשמור על זכות השתיקה, אולם טען שזוהי זכותו. הסביר שחשבונית ת/14 איננה פיקטיבית וקיים הסבר מלא וסביר למהותה, טיבה ואופייה והיא משקפת עסקה אמיתית.

בין היתר, הפנה לתיק הפלילי שהוגש כנגד הנאשמים 1 ו-2, במחצית שנת 2012 על ידי שלטונות מע"מ בגין אי הגשת שישה דוחות למע"מ לחודשים נובמבר 2011-אפריל 2012. כעולה מ-2/נ הם הודו בכתב האישום, הורשעו ונגזר דינם. ביקש ללמוד משם על הסכומים המזעריים שבהם מדובר, אלפי שקלים בודדים.

טען הסניגור כי הדיווח שנעשה לשלטונות מע"מ הוא כדיווח לרשות המיסים, שרשות המיסים הוא גוף אחד שכולל גם את

מע"מ ומס הכנסה וקיים סנכרון ביניהם.

הסביר כי הסכום של 17 מיליון שקלים הנטען בכתב האישום הוא סכום המחזור בלבד ולא ניתן ללמוד ממנו שהמדובר בהעלמה, במרמה או בתחבולה של סכומים כאלה מרשויות המס. במיוחד לאור הדיווחים שנעשו לשלטונות מע"מ, שגם אם לא שולמו, הסכומים שבהם המדובר הינם בסכומים של אלפי שקלים בודדים בהתחשב באחוז הרווח מהמחזור הכולל. שברור שלא כל המחזור הוא רווח וישנן הכנסות והוצאות לכל עסק ועסק.

גם באשר לטענה שנטענה לגבי רואה החשבון אברהם בוחניק, עד התביעה מס' 9, טען הסניגור שלא זו בלבד שלא ניתן ללמוד מעדותו דבר לחובת הנאשם, אלא נהפוך הוא, שהסיבות שחדלו לעבוד יחדיו אינם חלילה מרצונו של הנאשם לנהל את עסקיו שלא כחוק בחסות רואה החשבון, אלא על שתי סיבות ברורות עליהן העיד רואה החשבון.

עוד הוסיף וטען הסניגור שגם אם הנאשם לא דייק ואפילו שיקר פה ושם, שיקרי הנאשם אינם יכולים לחזק את מה שאין. טען שאין שום ראיה פוזיטיבית להוכחת האשמה של המרמה.

לכן ביקש לזכות את הנאשמים משלוש העבירות שיוחסו להם באישום הראשון. לזכותם גם מן העבירות של מרמה, עורמה ותחבולה, עבירות לפי סעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה שהואשמו בהן, באישומים השני, השלישי והרביעי. לא חלק שיש להרשיע את הנאשמים 1 ו-2 בעבירות של אי הגשת דין וחשבון במועד לשנת המס 2010 (באישום השני), לשנת המס 2011 (באישום השלישי) ולשנת המס 2012 (באישום הרביעי).

דין והכרעה

שקלתי ובחנתי שוב ושוב את כל העדויות שנשמעו בתיק זה. קראתי ויותר מפעם אחת גם את כל הראיות והמוציגים שהוגשו. בסופו של משפט ולמרות שהמדובר לכאורה בתיק גדול, עצום ורב המתפרס על שני קלסרים גדולים ההכרעה בתיק פשוטה למדי ומחויבת המציאות במקרה דנן.

יש כאמור למקד את הכרעת הדין לגדרי המחלוקת בתיק זה.

הסניגור המלומד שייצג נאמנה את שלושת הנאשמים בתיק הקפיד במענה והגדיר במדויק את יריעת המחלוקת בתיק. כזכור היתה כפירה מלאה בכל הנטען באישום הראשון, כנגד הנאשמים 1 ו-3. לא חלק בשם הנאשמים 1 ו-2, על אי הגשת הדוחות השנתיים לשלטונות המס לשנות המס 2010, 2011 ו-2012 כמיוחס להם באישומים השני, השלישי והרביעי, אולם כפר בשמם בעבירות שיוחסו לכל אחד מהנאשמים 1 ו-2, מרמה, עורמה ותחבולה בניגוד לסעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה לגבי שלוש שנות המס הנ"ל.

רשימת עדי התביעה שבתיק היתה ארוכה למדי, 23 במספר. בתום פרשת המאשימה כפי שהובהר דלעיל העידו מטעם המאשימה 10 עדי תביעה בלבד, אם מחמת שיתרתם התייתרה מחמת עמדת הסניגוריה, או עמדת המאשימה, או מאחר ולא אותרו. תהא הסיבה לכך אשר תהא, אין לביהמ"ש אלא 10 עדי תביעה בלבד שהעידו בתיק. כמובן לא מספרם הוא שמכריע, אלא תוכן עדויותיהם.

ההכרעה בתיק זה כמובן מבוססת גם על האמון שפוסק השופט, ששמע והתרשם במישרין מהעדים שהופיעו בפניו, כפי

שנקבע עוד בע"פ 312/67 מרדכי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כב (2) 63, 71 -

"כידוע, עניין האמון בעד הוא בראש ובראשונה עניינם של השופטים השומעים את עדותו, רואים את התנהגותו, מתרשמים מתגובתו ומאופן דיבורו ומכל מיני אימפונדרבילים אשר בסופו של דבר מעצבים את דעתם אם אמת או שקר בפיו".

עדויותיהם של העדים דיברו בעד עצמן. אלו היו מניין עדים שהובאו להעיד מטעם המאשימה. איש מהם לא הוכרז כעד עוין. אמנם לגבי חלקם ביקש ב"כ המאשימה במהלך העדתם לרענן את זיכרונם והדבר ניתן לו, אך לא ביקש להכריז עליהם כעדים עוינים.

הנה כי כן יש להניח שב"כ המאשימה מבקש שביהמ"ש יתן אמון מלא לעדי המאשימה. כך אמנם עשיתי. התרשמתי שהעידו אמת. לא התרשמתי שמי מהם העיד עדות שקר או ביקש להעליל עלילות דברים על הנאשם או להוליך את ביהמ"ש שולל בעשיית הצדק בתיק זה.

במנותק מהטענות שהועלו מצד ההגנה בשלבים שונים של המשפט, אני מוכן גם לצאת מנקודת מוצא שחקירתו של הנאשם גם אם לא היתה מושלמת, לא נפלו בה פגמים מהותיים שפוגמים בהודעותיו 3 במספר.

בהודעתו הראשונה ת/15, מיום 17/12/2009, שעה 08:45, נגבתה ממנו הודעה לאחר אזהרה, בהקשר: "לעבירות על חוק המע"מ". הנאשם השיב לכל השאלות שנשאל אחת לאחת, ולא שמר על זכות השתיקה ולו על שאלה אחת. אף בתשובתו האחרונה לשאלת החוקר אם יש לו מה להוסיף אמר: "אין לי מה להוסיף, אני אשמח לעזור בחקירה בכל מה שצריך".

בהודעתו השנייה ת/24, מיום 17/12/2009, משעה 11:19, לאחר שהוזהר שהוא חשוד בעבירות על חוק מע"מ חוק העונשין וחוק איסור הלבנת הון, גם בחקירה זו, השיב לכל השאלות שנשאל בצורה מפורטת.

בהודעתו השלישית (ת/1) ת/25, מיום 26/11/2012, לאחר שהוזהר שהוא חשוד: "בעבירות על הסעיפים 216, 218 ו-220 לפקודת מס הכנסה", לאחר שצוין בהערת החוקר שלפני פתיחת החקירה הנחקר שוחח עם עוה"ד אסל לוליק, כזכותו על פי חוק ועוה"ד זה הוא שייצגו בתיק זה, בחר לשמור על זכות השתיקה על מרבית השאלות הגם שלא על כולם (עד עמ' 3, שורה 73 שמר על זכות השתיקה), יש להניח שבעצת והנחיית עורך דינו, אך ממקום זה ואילך עד סיום ההודעה (בעמ' 7, שורה 207), השיב לכל שאלה.

הנאשם אמנם שמר כאמור על זכות השתיקה לשאלות אלו אחרות במחצית ראשונה של חקירתו האחרונה כמפורט דלעיל.

אמנם נקודת המוצא שאדם חף מפשע מוסר את גרסתו. עדיין לא על הנאשם להוכיח את חפותו. לא בחקירה המשטרית וגם לא בהליך השיפוטי במשפט הפלילי. נטל הבאת הראיות מוטל על המאשימה ובסופו של משפט עליה לצאת ידי חובתה של נטל הוכחת העובדות המבססות ומקימות עבירה פלילית מעבר לכל ספק סביר. הדברים ידועים ומוכרים, ממושכלות ראשונים המה ואין צורך להאריך בדברים.

רבות מאוד נכתב על סוגיית "הספק הסביר", ואין צורך לחזור ולהאריך בכך כאן.

יש לזכור כי מצוות המחוקק בסעיף 34(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 היא:

"לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה, אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר".

בע"פ 7220/05 נימר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (31.5.2007), נקבע בהקשר זה כי -

"היקפו של הספק הסביר נעוץ באיזון הראוי בין ההגנה על חזקת החפות לבין אינטרס החברה להתגונן מפני עבריינים, אולם במתח הקיים בין ערכים אלה, ניתנת עדיפות ברורה לכלל כי במקרה של ספק, עדיף זיכויו של האשם מהרשעתו של החף מפשע"

בפסיקה מאוחרת יותר, קבע כב' השופט מזוז בע"פ 2697/14 ניסים חדאד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.9.2016) -

"אדגיש רק כי מדובר בעקרון בעל אופי חוקתי הנגזר מזכות היסוד של האדם לחירות אישית (סעיפים 1 ו- 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו), והנטל על התביעה להוכיח אשמה פלילית מעבר לספק סביר הוא אמצעי ראשון במעלה להתמודד עם החשש להרשעת שווא אשר עלולה לשלול מאדם שלא כדין את חירותו ואת שמו הטוב".

גם לעניין מהותו של הספק הסביר הדברים ידועים לכל (הגם שתמיד חשוב להתעדכן ולעקוב אחר הפסיקה והכתיבה החדשנית בכל סוגיה וסוגיה. כך לאחרונה בעניין ערכן של ראיות נסיבתיות, הוכחה סטטיסטית, הוכחה אינדיבידואלית והספק הסביר בפלילי. פסק הדין מביהמ"ש העליון בתיק ע"פ 2921/18 ו-2961/18 ומאמרם החשוב של הנדל וכהן "ראיה נסיבתית בעניין מעמדן של ראיות נסיבתיות בפלילים - מבט אמפירי על הרשעות שגויות", ספר דנציג, נבו, תשע"ט בעמ' 361. אפנה בעניין זה גם לספרו של השופט (בדימ') מיכה לינדנשטראוס, על הספק הסביר - סוגיות נבחרות, הוצאת לשכת עורכי הדין, תשס"ד, על האסמכתאות המובאות שם).

באשר לאישום הראשון, החלטתי לזכות את הנאשמים מכל שלוש העבירות שיוחסו להם באישום זה, זיכוי מלא.

אין עוד חולק שהגם שהאישום חובק בתוכו חמש חשבוניות שנטען לגביהן שהינן חשבוניות פיקטיביות, הראיה היחידה שהובאה מטעם המאשימה ושלגביהן ביקש ב"כ המאשימה לסמוך הרשעה באישום זה, הינה חשבונית אחת - ת/14(א), מס' 0329 שעניינה מזרק מחטים בסכום כולל של ₪ 120,000 בטרם סכום המע"מ.

אכן, על פני הדברים, לכאורה יש ממש בטענה, מה לנאשמת מס' 3 שעיסוקה באספקת שרותי כח אדם מסוג שמירה וניקיון, וכן בעבודות בניין לרבות באספקת שרותי כח אדם בעבודות בניין, למזרק ולמחטים שלכאורה הם מתחום הרפואה. כפי שהשתמע מהדין בתיק, לכאורה מי שעושה שימוש בחשבונית שכזו בנסיבות העניין כאילו כתב על החשבונית שהינה חשבונית פיקטיבית על פניה.

ולא היא, לאור הראיות שהובאו בתיק.

כפי שטען בצדק הסניגור בסיכומיו בעניין זה, הגנת הנאשם נסמכת לא פחות ולא יותר על עדותו הברורה והחד משמעית של עד התביעה מס' 4, שהובא כאמור לעדות על ידי המאשימה. לא ביקשו להכריז עליו כעד עוין, ממילא לא הוכרז ככזה. לא נטען על ידי ב"כ המאשימה גם בסיכומיו שאין להאמין לעד זה. נהפוך הוא, העד עשה עלי רושם אמין לחלוטין. תאר במדויק מה לו ולהיכרותו את הנאשמים 1 ו-3, והקשרים העסקיים ביניהם.

יודגש בעניין זה, שגם עד התביעה מס' 6 שהתייחס לחשבוניות ת/21 א-ג לא הפליל בעדותו מי מן הנאשמים.

אני מקבל ללא כל היסוס את טענת הנאשמים שאין המדובר בחשבונית פיקטיבית, אלא בחשבונית ששיקפה במדויק עסקה חריגה, שבוצעה לגבי אותו סוג מזרק במסגרת רכישת סופרמרקט. הדברים כאמור נתמכו חד משמעית בעדות עד תביעה מס' 4.

בעניין זה לא התעלמתי מגרסאותיו של הנאשם במהלך חקירותיו בתיק זה. לא התעלמתי מעדותו של עד התביעה מס' 2, החוקר המרכזי בתיק שריכז את החקירה גם לשיטתו, שהודה בפה מלא שלא זוכר אם ביצע בדיקה באלו מזרקים ומחטים המדובר ומה להם ולחברת בנייה (עמ' 54, שורה 14). כן השיב לשאלת הסניגור אם בדק את גרסת הנאשם שטען שבדק קודם לביצוע עסקה נשוא החשבונית וקבלתה, באלו אנשים מדובר, ושקיבל אישור ניכוי מס במקור (עמ' 58). עד זה גם לא יכל לזכור אם בדיקתו את החשבונית ת/14 שחשודה כפיקטיבית הסתכמה רק בחקירתו של עד התביעה מספר 20 שברשימת עדי התביעה (שלא העיד במהלך המשפט).

יתרה מזו, כאמור, גם עד התביעה מס' 6 שהעיד מטעם המאשימה, אישר כי החשבוניות המס לגביהן נחקר והעיד שיקפו עסקה אמיתית לחלוטין.

הנה כי כן לא הובאה שום ראיה שהמדובר בחשבוניות פיקטיביות ומכאן הזיכוי המלא של הנאשמים 1 ו-3 מכל העבירות שיוחסו להם באישום הראשון.

באשר לנאשמים 1 ו-2, בנוגע לעבירה של מרמה, עורמה ותחבולה בניגוד לסעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה לגבי כל אחת משנות המס באישומים השני, השלישי והרביעי, בעניין זה ביקש ב"כ המאשימה לסמוך את ההרשעה על מסכת ראיות נסיבתיות, בלשונם "אינדיקציות", עליהן עמד בסיכומיו בעל פה ובכתב.

מיותר לציין כי ידוע לכל שהוכחת יסוד המודעות בתחום עבירות המיסוי מעורר קושי מובנה, שכן כיצד נבחן כליות ולב בהעדר הודאה. מכאן גם הפסיקה הידועה לכל, כי בעבירות שכאלו ניתן להוכיח את מודעותם של הנאשמים ואת הכוונה להתחמק מתשלום מס, בין היתר, באמצעות ראיות נסיבתיות ומעשיו של הנישום (ראו למשל: רע"פ 9008/01 **מדינת ישראל נ' א.מ. תורג'מן** [פורסם בנבו] (25.3.2004)).

בנסיבות מסוימות יש שעשיית מעשה ודרך התנהגות מסוימת ילמדו על קיומה של הכוונה הפלילית. במקרים אחרים כלל נסיבות המקרה עשויות להצביע על כך כשהנסיבות אמנם מצביעות באופן חד משמעי, על קיומה של כוונה פלילית ובאין הסבר סביר אחר לאותן נסיבות, המסקנה המתבקשת היא שהתקיימה כוונה פלילית (ראו למשל: ע"פ 1182/99 **אליהו**

הורביץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.9.2000).

הנה כי כן על מנת להרשיע נאשם בעבירה בניגוד לסעיף 220 לפקודה, על המאשימה להוכיח כי הנאשם ביצע את אחד המעשים המפורטים בסעיף והמיוחסים לו והתכוון להתחמק בזדון ממס והיה במעשה משום מרמה, עורמה או תחבולה (ראו למשל: ע"פ 5529/12 אהרון אוהב ציון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.11.2014) וע"פ 502/73 יהושע שוורצברג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.3.1974)).

בעניין המרמה, קיימת הגדרה ברורה של המונח בסעיף 414 לחוק העונשין. באשר לעורמה ולתחבולה אין לי אלא להפנות בעניין זה, לת"פ 494/94 מדינת ישראל נ' אלידר, מסים י/1 (פברואר 1996) עמ' ה-45, שם ביהמ"ש בלשון ייחודית, ציין כי העורמה היא תכונתו של השועל היא תבנית התנהגותית המבוססת על תכסיס, על הסתרת הכוונות האמתיות ועל תחכום להרע. התחבולה היא בדיה שמטרתה הונאה או הטעייה, מצג שווא שבו משתמש אדם על מנת להונות או להטעות את אלה שהמצב האמיתי אינו נהיר להם.

יישום הדברים במקרה שבפנינו מעורר ספק סביר בנוגע לכוונה המיוחדת הנדרשת להרשעה בסעיף זה והנטל המונח על כתפי המאשימה להוכיחו.

שקלתי את הדברים שקול היטב ובסופו של יום באתי לכלל מסקנה כי נותר בליבי ספק סביר לגבי עבירה זו, ככל שהיא מתייחסת לנאשמים 1 ו-2 בכל אחד מ-3 האישומים האחרונים של כתב האישום ב-3 שנות המס הרלוונטיות.

לכאורה, המדובר במחזור עסקי גדול ועצום של כ-17 מיליון שקלים, בלשונו של ב"כ המאשימה "כ-20 מיליון שקלים בקרוב", אולם כפי שהטעים בצדק הסיניגור המלומד בסיכומיו, המדובר בסכום מחזור, בטרם הופחתו ממנו כל ההוצאות לרבות פחת שזכאי נישום לקזז בבואו להגיש דוחות לשלטונות המס, בין מס הכנסה כמו גם מס ערך מוסף.

אין חולק שהיו דיווחים לשלטונות מס ערך מוסף, בתקופה הרלוונטית ונראה לא הגיוני ולא סביר לטעון כנגד נישום, שמדוח דוחות חודשיים לשלטונות מע"מ, שהעובדה שלא הגיש דוחות שנתיים לשלטונות מס הכנסה לגבי אותה תקופה, קיננה בליבו יסוד נפשי של מרמה, עורמה ותחבולה במזיד של כוונה במטרה להתחמק ממס.

ההיגיון והשכל הישר אומרים כי רשות המס על כל שלוחותיה (מס הכנסה ומע"מ לענייננו) יודעת מימינה ומשמאלה ויש סנכרון בין רשות מס הכנסה לרשות מע"מ מבחינה זו ששתיהן חוסות תחת קורת גג רשות המס במדינה. בהתחשב באמצעי התקשורת והמחשוב בתקופתנו ובשנים הרלוונטיות לכתב האישום בלחיצת כפתור ניתן לקשור בין הנישומים, בין הסכומים המדווחים. אין קל מזאת. קשה לי לקבוע כי הנאשמים 1 ו-2 לא ידעו זאת, לא העריכו כך.

אני דוחה מכל וכל את טענת ב"כ המאשימה ביחס למה שביקש ללמוד לחובת הנאשם בעדותו של עד התביעה מס' 9 שהעיד כזכור מטעמם. המדובר ברואה חשבון במקצועו שלא ביקשו להכריזו כעד עוין מטעם המאשימה. עשה רושם אמין על ביהמ"ש כמו כל עדי המאשימה. עד זה העיד בחלוף שנים לא מעטות מאז האירועים לגביהם נדרש לעדות, אך העיד במפורש מה היו שתי הסיבות, העיקרית והמשנית, לכך שנאשם 1 הפסיק לקבל את שרותי משרדו. העיקרית היה השכר שהעד דרש תמורת עבודתו, כשנאשם טען שהמדובר בשכר גבוה יותר מהאחרים. המשנית שהעד ביקש ודרש מלקוחותיו לא להגיע למשרדו ולמסור את המסמכים הרלוונטיים ברגע האחרון (בתאריכים 14 ו-15 לחודש), להגשת

הדוחות למע"מ, שבהכנתם היה העד באמצעות עובדי משרדו טורח למען לקוחותיו. הנאשם לא עמד בדרישה זו. גם לשיטת העד אמר לנאשם שילך ויחפש לו רואה חשבון אחר וכך היה.

לא מקובלת עלי הטענה של המאשימה שכביכול בשל דרישתו של העד מהנאשם 1 לקיים את חובותיו על פי חוקי המס הסתיימה עבודתם המשותפת.

לא מצאתי לכך שום תימוכין. להסרת כל ספק יפה עשה הסניגור כי בפתח חקירתו הנגדית של העד ביקש מהעד תשובה וזו ניתנה כהבהרה חד משמעית, שנאשם 1 לא רצה מעד זה הכשר לניהול לא חוקי של ספריו (עמ' 47, שורה 20 ואילך).

נכון שהמדובר בשלוש שנות מס שלא הוגשו בהם דיווחים לשלטונות מס הכנסה. לא טוב הדבר, לא ראוי גם לא חוקי ואלו בגדר עבירות שבהן הודו הנאשמים 1 ו-2 באמצעות בא כוחם בתיק זה. הרי ואין חולק על כך. מכאן לא ניתן ללמוד כראיה נסיבתית מספקת להוכחת העבירה של מרמה, עורמה ותחבולה.

נוטה אני לקבל את גרסת הנאשם שהעיד ארוכות וממושכות בבית המשפט שעות לא מעטות (עמ' 2 עד 50 לפרוטוקול הדיון מיום 21/5/2019). טענתו שגם נמצאה לה תימוכין אצל מי מעדי התביעה, כי בתקופה לא קצרה רלוונטית לענייניו, התדרדר למרבית הצער לסמים המסוכנים הארוכים והממכרים. בגין עבירה זו, בין היתר, נעצר בתיק זה ובמהלך מעצרו אף נחקר בתיק בגין החשד לעבירות המס. אין חולק על כך (כפי שהעידו עדי התביעה 1 ו-10). כפי שהעיד עד התביעה מס' 4, אודות נפילתו הקשה מאוד של הנאשם 1 בתקופה הרלוונטית לעולם הסמים, שהביאו למצב כלכלי קשה וכיצד עד זה ניסה לעזור לנאשם 1 לצאת מעולם הסמים ואף שידלו ללכת לטיפול גמילה (עמ' 37, שורה 15).

שמעתי את סיכומי הארוכים והמפורטים של ב"כ המאשימה בקשב רב, אף עיינתי עיון מעמיק בנקודות שהכין בכתב להדגשה במסגרת סיכומיו (ת/27). כזכור לבקשתו אף אפשרתי לו להשלים את סיכומיו בכתב כפי שביקש (עמ' 76, שורה 5). אלא שלא חלפו ימים רבים, כשהודיע ב"כ המאשימה בכתב כי המאשימה מתכבדת להודיע לביהמ"ש הנכבד כי לאחר בחינה מחודשת של הדברים אין ברצונה להוסיף טיעונים בכתב נוספים לאלו שנטענו בעל פה (ת/27).

להסרת כל ספק, מעדיף אני את טענות וסיכומי ההגנה של הנאשמים באמצעות סניגורם. גם אם הנאשם 1 לא דייק ואפילו לא אמר אמת לאמיתה במקום זה או אחר, גם אם שמר על זכות השתיקה באחת מחקירותיו, מקום שהיה ניתן לצפות שימסור את גרסתו וישיב תשובות מלאות לשאלותיו וגם אם לא הביא ראיות מטעמו כי רכבו אמנם נשרף ובו חלק מהספרים הרלוונטיים מבחינה חשבונאית לתיק זה, נותר בליבי ספק סביר לגבי היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה של מרמה, עורמה ותחבולה בניגוד לסעיף 220 (5) לפקודת מס הכנסה. מכאן הזיכוי, אמנם מחמת הספק הסביר בלבד, של נאשמות 1 ו-2 מעבירה זו שיוחסה להם לגבי כל אחת משנות המס באישומים השני, השלישי והרביעי.

כמובן שאני מרשיע את הנאשמים 1 ו-3, כל אחד מהם בשלוש העבירות שיוחסו להם באישומים השני, השלישי והרביעי של אי הגשת דין וחשבון במועד לפי סעיף 216 (4) לפקודת מס הכנסה בנוגע לשנות המס 2010, 2011 ו-2012 על

יסוד הודאתם.

ניתנה היום, ד' שבט תש"פ, 30 ינואר 2020, במעמד הנאשם ובאי כח הצדדים